

LBRIS

Cay Rademacher

Originaltitel: *Brennender Midi. Ein Provence-Krimi mit Capitaine Roger Blanc*

Erste Auflage 2016

Copyright © 2016 DuMont Buchverlag, Köln

Alle Rechte sind dem Autor weltweit vorbehalten.

www.dumont-buchverlag.de

Copertă © Ștefan Ioan

© 2024 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RADEMACHER, CAY

Midi în flăcări: căpitanul Roger Blanc în Provence: roman polițist /
Cay Rademacher; trad. din lb. germană de Ionuț Irimiea. - Iași: Lebăda
Neagră, 2024

ISBN 978-630-330-078-8

I. Irimiea, Ionuț (trad.)

821.112.2

CAY RADEMACHER

Midi în flăcări

Căpitanul Roger Blanc
în Provence

R O M A N P O L I Ţ I S T

Traducere din limba germană

de Ionuț Irimiea

Lebăda Neagră

Iași, 2024

Cuprins

Îngerul căzut	7
Luminile vrăjitoarei	36
Caută sursa banilor!	57
Nimeni nu ține doliu	75
Fă ce trebuie ca să avansezi!	108
În fortăreață	130
Somn fără trezire	152
Văduva	174
Un apel misterios	186
Imamul ascultă	204
Unde sunt liniile de legătură?	216
O armă chimică	237
Iubirea piloților	246
O adolescentă care-și schimbă caracterul	268
În blocurile din Canourgues	276
O vizită foarte matinală	293
Air Cocăine	300

Nimeni acasă	329
Fantomele care-i bântuie pe cei mai slabi	334
Seara în Marignane	341
Un vizitator neașteptat	366
<i>Personajele</i>	373

www.blackswanpublishing.ro

Redactor: Alexandra Dumitrescu

Corector: Ines Simionescu

Copertă: Ștefan Ioan

Tehnoredactor: Felicia Tudor

Bun de tipar: septembrie 2024. Apărut: 2024

Editura Lebăda Neagră

Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273

Telefon: 0772 240 230

E-mail: *office@blackswanpublishing.ro*

Tipărit la ARTPRINT

Îngerul căzut

Căpitanul Roger Blanc nu mai văzuse niciodată o vrăjitoare. Sau un mort ce părea să râdă. Acest lucru s-a schimbat în acea noapte când locotenentul Marius Tonon l-a sunat și i-a adresat următoarele cuvinte pe o voce mai puternică decât era necesar:

— Avem un morman de rahat aici pe care trebuie să-l vezi.

Era duminică, puțin după ora 10 seara. Blanc stătea în biroul din mica secție de jandarmerie din Gadet și tasta încontinuu cu degetele amorțite rapoarte în computerul său învechit de la serviciu. Măine avea să fie prima zi de luni din septembrie, *la rentrée*¹, sfârșitul nesfârșitei vacanțe de vară. Ziua în care națiunea se trezea cu o mahmureală grea dintr-o lungă siestă.

Programul de noapte înainte de *la rentrée* era ca atunci când te reținea la școală după ore: ore de muncă plictisitoare și din când în când mai adunai gunoiul din curtea școlii. Pentru că atunci se-ntorceau familiile din vacanțele pe care și le storceau până-n ceasul din urmă. Mii de francezi normali în 364 de zile pe an se loveau unii pe alții ca la box cu Renault-urile și Peugeot-urile lor în această ultimă zi de vară și se luptau cu pumnii goi prin popasurile rutiere pentru a pune mâna pe paharele de plastic de la automatele

1. Reluarea activității după vacanța de vară (fr., în original) (n.tr.).

de espresso. Blanc credea că fusese pus de comandantul său în schimbul de noapte pentru că nu era tocmai preferatul brigăzii. Treaba lui era să trimită agenți morocânoși în uniformă când la o stație de taxare, când într-un sens giratoriu. Când colegii reveneau de la intervenție, Blanc trebuia să stocheze rapoarte despre aripi de mașină lovite și buze superioare sparte într-un fișier digital pe care probabil nimeni n-o să-l mai deschidă vreodată.

Tonon, prietenul său, era unul dintre jandarmii care fuseseră chemați noaptea la datorie. Era vorba de un apel pe cât de vag, pe atât de isteric din partea unui localnic care susținea că văzuse un „accident oribil” în apropiere de Lançon¹.

Tonon nu folosea niciodată stația radio întrucât dormise în timpul cursurilor de radiotelecomunicații și, în treizeci de ani de serviciu, nu considerase necesar să-și acopere această lacună de cunoștințe. Blanc văzu numele lui Tonon pe ecranul telefonului Nokia.

— Să nu-mi spui că trebuie să închid un drum național pentru mormanul tău de rahat, spuse Blanc, acum oftând. Pentru asta ar trebui să solicit întăriri.

— Accidentul nu blochează nici măcar un centimetru de asfalt. Avem un mort într-o livadă de măslini.

— *Merde!*² Care prost s-a gândit să umble în toiul nopții cu mașina printre măslini?

— Mortul nostru nu șofa. Pilota.

Blanc avu nevoie de două secunde să înțeleagă asta.

1. Comună în departamentul Hautes-Pyrénées din sudul Franței (n.tr.).

2. „Rahat!” (fr., în original) (n.tr.).

— Un accident de avion? Să nu-mi spui că...

— Nu-ți face griji, nu este un Airbus german¹, zise Tonon, râzând fără să se bucure. E doar un avion mic cu elice care s-a prăbușit într-o livadă de lângă Lançon, din apropierea drumului departamental 113. Un pilot mort, un măslin doborât. Nu e o catastrofă națională, dar e mai spectaculoasă decât mașinile de familie accidentate de pe marginea drumului. Chestia asta va ajunge mâine pe paginile din *La Provence*, primii reporteri sunt deja aici. Îi țin departe de locul accidentului, dar ar trebui să arătăm că ne ocupăm corespunzător de caz.

— Câți oameni ai la fața locului?

— Câți să-ncapă în trei mașini de patrulare. Cineva a sunat deja la cabinetul medicului legist. Probabil că vor veni experți în accidente de aviație. Și cu siguranță un ofițer al Forțelor Aeriene.

— Un militar? Dar ai zis că e doar vorba de un avion cu elice!

— Vino și uită-te și tu.

Lançon trona pe un deal la șase kilometri de Gadet și arăta de parcă un scenograf al unui film istoric și-a făcut de cap cu peisajul la un moment dat. Câteva reflectoare ascunse își aruncau razele de lumină spre un castel care părea ridicat doar din ziduri exterioare impozante. Lumina roșie-gâlbuie pâlpâia peste cetatea aflată în ruină, de parcă hoarde de tâlhari ar fi aprins torțe undeva pe culmile de sub metereze.

1. Referire la zborul 9525 al companiei Germanwings care s-a prăbușit pe 24 martie 2015 în Franța. Se presupune că accidentul ar fi fost cauzat de copilotul aeronavei (n.tr.).

Puteai doar să întrezărești acoperișurile caselor medievale de la poalele cetății. Ușile și obloanele erau baricadate în pereții de piatră. Blanc nu mai fusese niciodată acolo în cele câteva săptămâni de când locuia deja în Provence.

Între Lançon și drumul departamental, măslinii erau înșirați precum crucile într-un cimitir militar. În conul de lumină al farurilor strălucea un turn, un cilindru de zece metri înălțime cu acoperiș înclinat și plăci smălțuite fixate în zidărie. Pe moment, Blanc se-ntrebă care o fi fost rostul acestui monument delicat; nu arăta deloc a turn de apărare. Reduse viteza Espace-ului său vechi; de trei zile un martor stătea aprins în bordul mașinii și Blanc nu aflase de ce. Toate mașinile de patrulare fuseseră deja chemate la intervenție, așa că plecase cu mașina personală. Viră la stânga. Traversă cu grijă un drum de țară asfaltat și distrus de cauciucuri de tractor și se îndreptă cu grijă spre micul cort de lumină pe care cele două reflectoare mobile ale jandarmeriei îl întinseseră peste locul accidentului.

O epavă de avion fumegând care, deși se afla la patruzeci de metri distanță, nu se putea distinge. Pe pământ, aproximativ douăzeci și patru de *cavaliers jaunes* erau amplasați în puncte-cheie – „cavaleri galbeni”, așa numeau polițaii acele conuri de plastic numerotate care fuseseră poziționate acolo unde se găsiseră rămășițe sau alte urme. De când absolvise Școala de Jandarmerie din Melun, cu douăzeci de ani în urmă, Blanc nu mai pusese mâna pe un astfel de marcaj decât arar, fiindcă până la transfer își petrecuse mare parte din timp îngropat între dosare.

Benzi de plastic roșu cu alb fuseseră întinse între măslini, formând un cerc larg împrejurul locului accidentului.

Câteva mașini, multe dintre ele tamponate, erau parcate lângă barajul poliției; șoferii coborâseră din mașini și așteptau supravegheați de un brigadier obosit în acea noapte fără adiere. Unii jurnaliști fumau, alții își țineau ridicate aparatele fotografice digitale. Blanc se-ndoia că fotografiile vor putea obține de la acea distanță imagini relevante cu avionul prăbușit. Îl recunosc pe Gerard Paulmier. Reporterul subțirel era de fapt deja pensionat, însă continua să scrie pentru *La Provence* ca liber-profesionist. Blanc îl întâlnise când lucrase la primul său caz în Midi¹, când vechea Toyotă a lui Paulmier fusese făcută praf de un criminal urmărit de poliție. Stătea acum izolat de colegii săi, sprijinindu-se de capota unui Duster cu gardă mare la sol și a cărui vopsea argintie încă strălucea ca în broșură. El a fost singurul care observase monovolumul lui Blanc venind la fața locului. Paulmier se apropie încet de el, fără să fie observat de ceilalți jurnaliști.

Blanc se opri departe de banda de plastic, lângă un măslin a cărui coroană înghițea lumina farurilor mobile, astfel încât cu greu mașina lui putea fi zărită. Nu purta uniformă și nici măcar nu avea banderola jandarmeriei pe mâneca de la tricou. Blanc spera să nu fie recunoscut de alți jurnaliști, cu excepția lui Paulmier. Preferă să privească netulburat în jur înainte de a fi nevoit să înfrunte presa.

Părul cărunt al lui Paulmier striga de săptămâni întregi că ar cam trebui să treacă pe la frizer. Cămașa lui decolorată și pantalonii de pânză de culoare nedefinită aparținuseră cândva unui bărbat mult mai musculos. Îl învăluia un miros dulce de tutun.

1. Denumire colocvială pentru sudul Franței (n.tr.).

— Știi mai puțin decât nimic, îl salută Blanc, strângându-i mâna.

— Nu așa vorbește un polițist, zise bătrânul reporter, zâmbind cu blândețe. O să discutăm când aflați mai multe, da?

— S-ar putea să treacă o oră sau două până când voi avea timp pentru dumneavoastră.

— Sunt pensionar, spuse Paulmier, scoțând o pipă din buzunarul pantalonilor. Vă aștept. Aștept și moartea. Dacă bunul Dumnezeu aranjează bine lucrurile, se vor așeza în această ordine.

Blanc rămase pe loc până când Paulmier se întoarse la Duster-ul lui. De pe drumul de pământ pași în întuneric și se apropie de locul accidentului trecând pe sub umbrela de frunze a măslinilor. Pământul greblat se fărâmița sub picioarele lui asemenea aluatului de patiserie. Din trunchiurile noduroase, ramurile se întindeau răsucindu-se. Blanc avea aproape doi metri înălțime și uneori trebuia să se aplece pentru a nu se lovi cu frunzele de crengi. Din fericire, în lumina slabă a lunii, frunzele sclipeau ca niște monede de argint uzate. De undeva o bufniță își rosti strigătul de vânătoare. Blanc întoarse capul.

În momentul acela fuse orbit.

Încasă o lovitură, dar nu una de pumn, ci mai degrabă simțise ca și cum o lopată de nisip îi fusese aruncată în față. Ochii îi ardeau. Se clătină, ridică mâinile. Prea târziu. Sare. Simți arsura, simți gustul pe limbă. Auzi pași pe pământul uscat și nisipos. Încercă cu disperare să-și focalizeze privirea.

— *Madame*, calmați-vă. *Monsieur* este cu noi.

Era vocea baritonală a lui Tonon.

Blanc pipăi prin aer, căutând în zadar o formă familiară.

— *Merde*, Marius, ce se întâmplă aici?

— Am o sticlă de Vittel cu mine. Stai o clipă.

Blanc încasă încă o lovitură în față, de data aceasta un torent de apă caldă.

— *Putain!*¹

Se frecă la ochi. Ca prin ceață îl văzu acum pe locotenentul mai în vârstă, cu sticla de plastic deschisă încă în mână, de parcă ar fi vrut să-i facă duș a doua oară.

— E în regulă, găfâi Blanc.

— Arăți ca o curcă plou...

— Marius, ce s-a întâmplat?

— I-ai tăiat calea unei vrăjitoare.

— *Merde*, eu...

Blanc își dădu seama că lângă colegul său se mai afla o siluetă. Clipi, în cele din urmă își pescui telefonul din buzunar și activă lanterna: o femeie mică și vlăguită, pe la patruzeci de ani, deși era greu de spus. Ochii ei mari și albaștri păreau glaciali. Părul ei cărunt și zbârlit arăta de parcă l-ar fi tăiat cu un foarfece de unghii. Purta blugi și câteva bluzoane pe care nimeni nu le-ar lua nici la mâna a doua. Blanc se uită la picioarele ei: era desculță, pielea era atât de murdară și crăpată, de parcă ar fi străbătut foarte mulți kilometri fără încălțăminte. În mâna stângă ținea un săculeț de pânză. În mâna dreaptă sclipeau câteva cristale albe. Blanc își putea închipui ce era acolo.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Ce-ați aflat despre îngerul căzut? Întrebă ea cu o voce răgușită.

Marius interveni.

1. „La naiba!” (fr., în original) (n.tr.).

— Sunt sigur că e vorba de-o greșeală, spuse el pe un ton conciliant.

— Nu știam că e polițai, s-a apărât femeia. Un bărbat îmbrăcat în negru, furișându-se printre copaci. A venit să mă deoache. A trebuit să-i arunc sare-n ochi.

— Poate să-mi explice cineva ce se întâmplă aici?

— E vraja mea de protecție! se răsti ea.

— Această doamnă este martoră la prăbușirea avionului, explică cu amabilitate Marius. Am rugat-o să te aștepte între copaci până o vei interoga. Aici este... – Marius ezită, dând din cap imperceptibil în direcția jurnaliștilor – ...mai convenabil pentru ea.

Blanc inspiră adânc, după care își reveni. Polițiștii nu-și aleg martorii. Uneori ai de-a face cu un fotomodel. Alteori, cu o nebună care-ți aruncă sare-n ochi.

— Vă voi interoga la momentul potrivit, *madame*, zise Blanc, apăsător.

— Dar numai dacă nu vă mai holbați așa la mine!

— Mi-am învățat lecția.

Blanc o lăasă în urmă, îi făcu semn lui Marius să-l urmeze și se îndreptă spre banda de delimitare.

— Cine-i femeia asta? șuieră el.

Colegul îl privi uluit.

— Puteam să pariez că o cunoști.

— O văd pentru prima dată, asta dacă ochii mei mai pot „să vadă”.

— E crescătoare de capre. În Gadet, până și mama ei a fost cunoscută ca vrăjitoare. Femeia avea două fiice. Una s-a spânzurat în pădure când era copilă. Nimeni nu știe de ce. Cîrculă zvonuri... Ei bine, oricum, nici cealaltă fiică, cu

ochii ei albaștri cu tot, nu este întregă la cap. Practic, toți localnicii o cunosc. Când nu își păzește turma, umblă pe drumuri și cară pungi de plastic – nimeni nu știe unde sau de ce. Dar lumea vorbește pe ascuns despre una, despre alta. Este un miracol că a pus mâna pe un bărbat.

— E căsătorită?!

— *Madame* Ange Douchy.

— Douchy! Ea e soția vecinului meu tâmpit?

— De-asta am crezut că o cunoști.

Blanc își duse mâna la frunte, însă durerea nu era de la sare. Blanc locuia de mai bine de două luni în cătunul Sainte-Françoise-la-Vallée. Se înțelegea bine cu cei câțiva vecini – cu excepția unuia care locuia pe celălalt mal al râului Touloubre care curgea în jurul fostei fabrici de ulei dărăpănate a lui Blanc. Serge Douchy. Caprele împuțite ale lui Douchy deja devoraseră ca niște specii invazive tot oleandru bătrân de când lumea și înalt cât casa; înjurăturile sale colerice și tractorul său care fusese scutit de toate amortizoarele îi stricaseră adesea somnul. Știa că în gospodăria dărăpănată a lui Douchy trăiește o femeie, însă nu o văzuse niciodată. Și-ar fi dorit să fi rămas așa.

— Noaptea asta e de rahat, spuse el.

— Iar situația nu se va îmbunătăți nici măcar în orele următoare, mârâi Tonon, ridicând banda de delimitare pentru ca Blanc să se strecoare pe sub ea.

— Fără presă! strigă un brigadier mai în vârstă, venind spre ei pe drumul de pământ.

— E un coleg, a explicat Marius, dar jandarmul se făcu că nu aude.

Blanc știa că prietenul său avea o reputație proastă printre colegi. Oftând, își scoase legitimația și se prezentă. Apoi a scotocit în buzunarele pantalonilor până a scos banderola pe care scria „Jandarmerie” și și-a tras-o pe brațul stâng.

— Nu știam că s-a făcut un transfer vara asta, *mon capitaine*, se bălbâi brigadierul.

— Transferul la Gadet m-a luat prin surprindere la fel ca și pe dumneavoastră, îl asigură Blanc.

La rentrée, de pretutindeni lume care se-ntoarce acasă. Va trebui să-și amintească multe chipuri noi în următoarele zile.

— O să arunc o privire pe-aici.

— Nu este o priveliște frumoasă, zise brigadierul, de parcă trebuia să-și ceară scuze și pentru asta.

Avionul cu un singur motor trăsese o brazdă de cel puțin zece metri în pământul roșu-ruginiu înainte de a se lovi de un copac. Partea din față a avionului luase foc, dar părea că nu arsesese mult timp: plasată între elicea îndoită grotesc și geamul spart al cabinei pilotului, capota motorului, cândva albă, era înnegrită de funingine. Mai mult de jumătate din trunchiul copacului era și el ars. Focul însă nu se răspândise mai mult și probabil că se stinsese de la sine, înainte ca primul jandarm să apară la locul accidentului.

Pilotul mort se afla în cabină și era încă prins în centura de siguranță; chipul său tânăr era deformat într-un rânjet oribil. Blanc nu ar fi crezut că fața unui cadavru ar putea îngheța într-o asemenea grimasă. Părea un efect eșuat dintr-un film de groază produs cu buget redus. „Poate că această grimasă e rezultatul durerii finale”, se gândi el, „sau rezultatul

șocului din ultima secundă, când pilotul își dăduse seama că viața sa avea să mai dureze doar cât o bătaie de inimă.” Respiră încet, căci prin aerul blând al nopții se simțea duhoarea de carburant și carne carbonizată, ulei încins și plastic. Peste acel miros plutea și izul înțepător al lemnului mocnit din copacul sfărâmat, un parfum plăcut, dar care nu se potrivea deloc momentului și care, în straturile arhaice ale memoriei lui Blanc, îi evoca amintiri ale focurilor de tabără din fața cortului părinților săi.

O ramură ruptă a rămas înfiptă în partea laterală a ferestrei cabinei pilotului, proiectând o umbră ca o mână scheletică. Flăcările trebuie să se fi răspândit până în zona de la nivelul picioarelor din cabina înnegrită de funingine, de unde emana duhoarea de carne arsă; Blanc nu voia să cerceteze acea zonă. Aripile avionului erau aproape intacte; doar flapsurile fuseseră rupte pe părțile din spate, iar anumite structuri metalice ieșeau afară ca niște viermi. Probabil cabluri, presupuse Blanc, sau conducte hidraulice, dar era greu de stabilit în lumina asta. Fuzelajul din spatele scaunului pilotului și ampenajul abia dacă erau avariate. Literele și numerele vopsite ale codului de identificare erau lizibile, iar deasupra lor strălucea o cocardă roșu-alb-albastră.

— Chiar era un avion militar, constată Blanc, uimit.

— Era doar o chestiune de timp până când unul dintre ele să se prăbușească aici, replică neimpresionat brigadierul. Baza aeriană 701 se află între Salon-de-Provence și Lançon. Piloții noi sunt antrenați acolo.

— Instrucția profesională e așa de slabă?
Brigadierul se uită la el uimit.